

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących oskarżonych M. S. i P. K., ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. i Z. J. są sąsiadami i zamieszkują w budynku w G. przy ul. (...). W dniu 31 sierpnia 2014 r. do stojaka rowerowego znajdującego się przed tym budynkiem obaj mieli przypięte za pomocą linek zabezpieczających stanowiące ich własność rowery. W przypadku S. S. był to rower marki A. (...) o wartości 500 zł, w przypadku Z. J. rower marki O. o wartości 200 zł.

W dniu tym około godz. 20:35 do stojaka tego podeszli, po uprzednim przejściu przez ogrodzenie wokół budynku, co zarejestrowała kamera monitoringu osiedlowego, nie obejmująca jednak miejsca, w którym znajduje się stojak na rowery, M. S. i P. K.. Następnie M. S. za pomocą posiadanych przy sobie nożyc przeciął linki zabezpieczające od obu opisanych wyżej rowerów, a następnie M. S. wsiadł na jeden z rowerów, P. K. na drugi z nich i obaj odjechali z miejsca zdarzenia, co ponownie zarejestrowała kamera monitoringu osiedlowego, po czym zabrane rowery sprzedali. W ten sposób M. S. i P. K. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanych wyżej rowerów, czym działali na szkodę S. S. i Z. J.. Ten ostatni około godz. 21:00 ujawnił zniknięcie jego roweru oraz zniknięcie roweru S. S., o czym powiadomił tego drugiego, mężczyźni obejrzel również zapis z monitoringu osiedlowego, po czym zgłosili zabór rowerów na Policję.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 801-802; wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; zeznania świadka S. S. k. 261-261v.; zeznania świadka Z. J. k. 268v.; kopia kuponu zgłoszeniowego i gwarancyjnego k. 263-265; kopia paragonu k. 266/

W dniu 02 września 2014 r. I. M. udał się rowerem marki F. (...) o wartości 1.200 zł, stanowiącym własność jego ojca B. M. (1), na zajęcia szkolne w (...) Liceum Ogólnokształcącym w G. przy ul. (...). Rower pozostawił przed godz. 07:30 przypięty linką zabezpieczającą do stojaka na rowery znajdującego się z tyłu budynku szkoły, po czym udał się na zajęcia. O nieustalonej godzinie do roweru tego podeszli M. S. i P. K., po czym M. S. odciął linkę zabezpieczającą za pomocą posiadanych przy sobie nożyc, zaś P. K. wsiadł na rower i nim odjechał. Mężczyźni rower następnie sprzedali. W ten sposób M. S. i P. K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanego wyżej roweru, czym działali na szkodę B. M. (1). I. M. po zakończeniu zajęć szkolnych ujawnił kradzież roweru, o czym poinformował ojca, zaś ten zgłosił zdarzenie na Policję.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 801-802; wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; zeznania świadka B. M. (1) k. 172-172v.; fotografie k. 174-175; kopia oznakowania roweru k. 176/

W dniu 03 września 2014 r. A. W. udał się rowerem marki K. (...) model (...) o wartości 1.300 zł, stanowiącym własność jego ojca J. W., na zajęcia szkolne w Zespole Szkół (...) w G. przy ul. (...). Rower pozostawił około godz. 09:00 przypięty linką zabezpieczającą do stojaka na rowery znajdującego się obok budynku szkoły, po czym udał się na zajęcia. Nieco po godz. 12:00 do roweru tego podszedł M. S., usiadł na pobliskim murku, a kiedy zorientował się, że nikt się nie zbliża i go nie obserwuje, odciął linkę zabezpieczającą rower za pomocą posiadanych nożyc i zabrał go, po czym pojechał nim na rynek w G. P. i sprzedał rower nieustalonej osobie za kwotę 150 zł. W ten sposób M. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanego wyżej roweru, czym działał na szkodę J. W.. A. W. po zakończeniu zajęć szkolnych ujawnił kradzież roweru, o czym poinformował ojca, po czym obaj zgłosili zdarzenie na Policję.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 162, 533, 801-802; zeznania świadka J. W. k. 143; zeznania świadka A. W. k. 144v.; fotografia k. 146; kopia dowodu zakupu roweru k. 147; protokół zatrzymania rzeczy – zapisu monitoringu k. 151-153/

W dniu 09 września 2014 r. przed godz. 14:00 P. S. (1) przyjechał stanowiącym jego własność rowerem marki R. (...) o wartości 700 zł do miejsca swojej pracy w drukarni położonej w G. na rogu ulic (...). Rower pozostawił przypięty linką zabezpieczającą do stojaka na rowery znajdującego się na terenie drukarni, po czym udał się do pracy. Po pewnym czasie do roweru tego podszedł M. S., przeciął linkę zabezpieczającą za pomocą posiadanych nożyc i odjechał rowerem, po czym sprzedał go w okolicach rynku w G. za kwotę około 100 zł nieustalonemu mężczyźnie. W ten sposób M. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanego wyżej roweru, czym działał na szkodę P. S. (1). P. S. (1) po zakończeniu pracy ujawnił kradzież roweru, o czym zawiadomił Policję. Wcześniej przejrzał wraz z pracownikiem ochrony zapis monitoringu, na którym został uwidoczniiony moment zaboru roweru, jednak jakość zapisu nie pozwalała na identyfikację sprawcy.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 91v.-92, 109-110 533, 801-802; zeznania świadka P. S. (1) k. 3, 21; kopia paragonu fiskalnego k. 5; umowa kredytu k. 6-7; szkic miejsca zdarzenia k. 8; protokół zatrzymania rzeczy – zapisu monitoringu k. 9-11; protokół oględzin zapisu monitoringu z fotogramami k. 15-19/

W dniu 08 września 2014 r. około godz. 09:00 P. B. przyjechał stanowiącym jego własność rowerem marki G. o wartości 1.500 zł do miejsca swojej pracy w pawilonie handlowo-usługowym położonym w G. przy ul. (...) 2. Rower pozostawił przypięty linką zabezpieczającą do metalowej balustrady na tarasie na pierwszym piętrze budynku, po czym udał się do pracy. O godz. 14:00 wychodząc na papierosa P. B. widział swój rower stojący we wskazanym miejscu. Po tej godzinie do roweru tego podeszli P. K. i R. W., ten drugi za pomocą posiadanych nożyc przeciął linkę zabezpieczającą, którą rower ten był przypięty, po czym P. K. wziął rower, wyniósł go z budynku, wsiadł na niego i nim odjechał, a następnie go sprzedał. W ten sposób P. K. i R. W., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanego wyżej roweru, czym działali na szkodę P. B.. Ten ostatni po zakończeniu pracy ujawnił kradzież roweru, o czym zawiadomił Policję.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; wyjaśnienia oskarżonego R. W. k. 309; zeznania świadka P. B. k. 279-279v.; fotografie k. 281-282/

W dniu 17 września 2014 r. około godz. 15:00 K. P. (1) i O. J. przyjechali rowerami do (...) Centrum (...) w G. przy ul. (...). K. P. (1) przyjechał stanowiącym jego własność rowerem marki S. o wartości 700 zł, zaś O. J. pożyczonym od kolegi B. D. i stanowiącym własność tego ostatniego rowerem marki G. o wartości 800 zł. Wymienieni oba rowery pozostawili przypięte jedną linką zabezpieczającą do stojaka na rowery znajdującego się przy wejściu głównym do wskazanego wyżej muzeum, po czym udali się do tego ostatniego. Po pewnym czasie do wskazanego stojaka na rowery podeszli P. K. i R. W.. Ten drugi posiadany przy sobie nożycami przeciął linkę zabezpieczającą wspólnie oba opisane wyżej rowery, po czym P. K. wsiadł na jeden rower, zaś R. W. na drugi i odjechali z danego miejsca, po czym oba rowery sprzedali, przy czym P. K. rower ukradziony K. P. (1) sprzedał w dniu 18 września 2014 r. w sklepie komisowym „(...)” w G. na rogu ulic (...), prowadzonym przez P. W.. W ten sposób P. K. i R. W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanych wyżej rowerów, czym działali na szkodę K. P. (1) i B. D.. K. P. (1) i O. J. po opuszczeniu muzeum stwierdzili kradzież rowerów, o czym zawiadomili Policję.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; wyjaśnienia oskarżonego R. W. k. 309; zeznania świadka K. P. (1) k. 291; zeznania świadka O. J. k. 293v.; zeznania świadka B. D. k. 400v.; umowa kupna-sprzedaży k. 220/

W dniu 18 września 2014 r. K. P. (2) udała się rowerem marki U. (...) o wartości 1.000 zł, stanowiącym własność jej matki E. P., na zajęcia szkolne w(...) Liceum Ogólnokształcącym w G. przy ul. (...). Rower pozostawiła około godz. 10:00 przypięty linką zabezpieczającą do stojaka na rowery znajdującego się obok budynku szkoły, po czym udała się na zajęcia. Nieco po godz. 14:00 do roweru tego podeszli P. K. i R. W., ten drugi odciął za pomocą nożyc linkę zabezpieczającą od roweru, po czym P. K. wsiadł na rower i nim odjechał, a następnie w dniu 19 września 2014 r. sprzedał go w sklepie komisowym (...) w G. na rogu ulic (...), prowadzonym przez P. W.. W ten sposób P. K. i R. W., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanego wyżej roweru, czym działali na szkodę E. P.. K. P. (2) po zakończeniu zajęć szkolnych ujawniła kradzież roweru, o czym

poinformowała matkę, zaś ta zgłosiła zdarzenie na Policję. Moment kradzieży roweru został zarejestrowany na zapisie monitoringu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; wyjaśnienia oskarżonego R. W. k. 309; zeznania świadka E. P. k. 483; zeznania świadka K. P. (2) k. 486v.; dowód zakupu roweru k. 484; protokół zatrzymania rzeczy – zapisu monitoringu k. 490-492; umowa kupna-sprzedaży k. 221/

W dniu 21 września 2014 r. przed godziną 12:00 Ł. J., pracujący jako doradca techniczny w sklepie (...) w G. przy ul. (...), przyjechał do pracy stanowiącym jego własność rowerem marki R. (...) koloru czerwonego o wartości 350 zł. Rower ten pozostawił na stojaku rowerowym przy bocznej ścianie budynku sklepu, przypinając go metalowym zapięciem zamykanym na klucz. W podobnym czasie w to samo miejsce przyjechał stanowiącym jego własność rowerem marki marki (...) koloru szaro-czerwonego o wartości 1.200 zł pracujący we wskazanym wyżej sklepie w tym samym charakterze R. B.. Pozostawił on rower przy tym samym stojaku, przymocowując go linką zabezpieczającą.

O godz. 14:52 do wskazanego wyżej stojaka na rowery podeszli P. K. i R. W.. Ten drugi posiadany przy sobie nożycami przeciął linki zabezpieczające od obu opisanych wyżej rowerów, po czym P. K. wsiadł na jeden rower, zaś R. W. na drugi i odjechali z danego miejsca. W ten sposób P. K. i R. W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wskazanych wyżej rowerów, czym działali na szkodę R. B. i Ł. J.. W godzinach wieczornych po zakończeniu pracy R. B. i Ł. J. stwierdzili zabór należących do nich rowerów i zgłosili to zdarzenie na Policję.

W dniu 22 września 2014 r. P. K. sprzedał oba wymienione wyżej, ukradzione rowery w sklepie komisowym (...) w G. na rogu ulic (...), prowadzonym przez P. W.. W tym samym dniu rower marki R. (...) ukradziony Ł. J. zakupił w tym sklepie (...), z kolei rower ukradziony R. B. został kupiony przez inną, nieustaloną osobę. B. G. po zakupieniu roweru przypadkowo w Internecie zobaczył nagranie z monitoringu dokumentujące kradzież rowerów i stwierdził, że zakupiony przez niego rower prawdopodobnie pochodzi z kradzieży, w związku z czym skontaktował się telefonicznie z osobami prowadzącymi dany portal internetowy. Za pośrednictwem tych osób w dniu 23 września 2014 r. z B. G. skontaktował się telefonicznie Ł. J., podał dane roweru, na podstawie których B. G. upewnił się, że kupiony przez niego rower został skradziony Ł. J., mężczyźni spotkali się, po czym udali się najpierw do wskazanego wyżej komisju, gdzie P. W. po poinformowaniu go o tym, że sprzedany w komisie rower pochodził z kradzieży, oddał B. G. pieniądze w kwocie, za którą zakupił on przedmiotowy rower, zaś następnie mężczyźni udali się na Policję. Funkcjonariusze Policji zatrzymali od B. G. wskazany wyżej rower, który Ł. J. rozpoznał jako swoją własność, po czym wydali go za pokwitowaniem temu ostatniemu. Następnie w tym samym dniu funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania pomieszczeń komisju prowadzonego przez P. W., w trakcie którego ujawnili i zabezpieczyli szereg umów sprzedaży rowerów przez P. K. do przedmiotowego sklepu. Wśród przedmiotowych umów znajdowały się także umowy sprzedaży rowerów, które wcześniej zostały ukradzione na szkodę K. P. (1), E. P. i R. B., jednak rowery te zostały w międzyczasie zakupione w komisie przez nieustalone osoby.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801; wyjaśnienia oskarżonego R. W. k. 309; zeznania świadka R. B. k. 186; zeznania świadka Ł. J. k. 190v., 203, 205; zeznania świadka B. G. k. 198; zeznania świadka P. W. k. 224v.-225; kopia dowodu zakupu roweru k. 188-189; protokół zatrzymania rzeczy – płyty z zapisem monitoringu k. 193-195; protokół oględzin zapisu monitoringu z fotogramami k. 255-257; protokół zatrzymania rzeczy – roweru k. 199-201; pokwitowanie k. 207; protokół przeszukania pomieszczeń komisju k. 208-209; protokół zatrzymania rzeczy – umów kupna-sprzedaży k. 210-212; umowy kupna-sprzedaży k. 213-223/

W dniu 24 września 2014 r. funkcjonariusze Policji zatrzymali osobę P. K. i dokonali jego przeszukania, w trakcie którego nie ujawnili jednak żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Podobnie w dniu 25 września 2014 r. funkcjonariusze Policji zatrzymali osobę M. S. i dokonali jego przeszukania, w trakcie którego również nie ujawnili żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa.

/Dowód: protokół zatrzymania osoby P. K. k. 227; protokół przeszukania osoby P. K. k. 231-232; protokół zatrzymania osoby M. S. k. 24; protokół przeszukania osoby M. S. k. 26-27; zeznania świadka R. O. k. 28v./

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. oskarżył M. S. o to, że:

I. w dniu 31 sierpnia 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki A. (...) o wartości 500 zł, czym działał na szkodę S. S., oraz roweru marki O. o wartości 200 zł, czym działał na szkodę Z. J., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 21.09.2010 r. do 21.03.2014 r. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyny z art. 278 § 1 kk trzykrotnie, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wyrokiem z dnia 28 lutego 2011 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny o sygn. akt II K 1409/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. w dniu 2 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki F. (...) o wartości 1.200 zł, czym działał na szkodę B. M. (2) i małoletniego I. M., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 21.09.2010 r. do 21.03.2014 r. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyny z art. 278 § 1 kk trzykrotnie, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wyrokiem z dnia 28 lutego 2011 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny o sygn. akt II K 1409/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w dniu 3 września 2014 r. w G. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki K. (...) model (...) o wartości 1.300 zł, czym działał na szkodę J. W. i małoletniego A. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 21.09.2010 r. do 21.03.2014 r. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyny z art. 278 § 1 kk trzykrotnie, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wyrokiem z dnia 28 lutego 2011 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny o sygn. akt II K 1409/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IV. w dniu 9 września 2014 r. w G. z terenu przynależącego do drukarni znajdującej się u zbiegu ulic (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki R. (...) o wartości 700 zł, czym działał na szkodę P. S. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 21.09.2010 r. do 21.03.2014 r. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyny z art. 278 § 1 kk trzykrotnie, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wyrokiem z dnia 28 lutego 2011 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny o sygn. akt II K 1409/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

zaś P. K. o to, że:

V. w dniu 31 sierpnia 2014 r. w G. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru górskiego marki A. (...), gdzie wartość strat wyniosła 500 zł na szkodę S. S., a następnie w tym samym miejscu i czasie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru górskiego marki O., gdzie wartość strat wyniosła 200 zł na szkodę Z. J., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk

w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VI. w dniu 2 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki F. (...), gdzie wartość strat wyniosła 1.200 zł na szkodę B. M. (1) i małoletniego I. M., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VII. w dniu 8 września 2014 r. w G. przy ul. (...) 2 z terenu pawilonu handlowego, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki G., gdzie wartość strat wyniosła 1.500 zł na szkodę P. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VIII. w dniu 17 września 2014 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki S., gdzie wartość strat wyniosła 700 zł na szkodę K. P. (1), a następnie w tym samym miejscu i czasie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki G., gdzie wartość strat wyniosła 800 zł na szkodę O. J. i B. D., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IX. w dniu 18 września 2014 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki U. (...), gdzie wartość strat wyniosła 1.000 zł na szkodę E. P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

X. w dniu 21 września 2014 r. w G. przy al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki (...) koloru szaro-czerwonego, gdzie wartość strat wyniosła 1.200 zł na szkodę R. B., a następnie w tym samym miejscu i czasie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki R. (...) koloru czerwonego, gdzie wartość strat wyniosła 350 zł na szkodę Ł. J., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.08.2010 r. do 12.12.2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 października 2006 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 610/06 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

połączonym wyrokiem łącznym z dnia 23 grudnia 2010 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku II Wydział Karny o sygn. akt II K 368/10, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 578-588/

Oskarżony M. S. jest bezdzietnym kawalerem, nie mającym nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe, jego zawód wyuczony to elektromechanik, w toku postępowania był osadzony w Areszcie Śledczym, przed zatrzymaniem pracował dorywczo z dochodami około 1.500 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie, leczył się odwykowo w związku z uzależnieniem od heroiny, aktualnie nie deklaruje uzależnień.

Oskarżony M. S. był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 lutego 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1409/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 466/11, został skazany za umyślne przestępstwa podobne do przypisanych mu w niniejszej sprawie, kwalifikowane z art. 278 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia 21 września 2010 r. do dnia 21 marca 2014 r.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 801; dane o karalności k. 812-814; odpisy wyroków wraz z informacją o okresach odbycia kary k. 370-388/

Oskarżony P. K. jest rozwiedziony, ma jedno dziecko w wieku (...) lat, na jego utrzymaniu pozostają córka, na którą ma zasądzone alimenty w kwocie 300 zł, oraz matka. Posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, pracuje w firmie sprzątającej na statkach z dochodem 1.500 zł netto miesięcznie. Nie posiada majątku. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień.

Oskarżony P. K. był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwa kwalifikowane z art. 208 dkk, art. 158 § 1 dkk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i przestępstwa narkotykowe na kary pozbawienia wolności i grzywny. W szczególności wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 29 października 2008 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 610/06 (objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 23 grudnia 2010 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 368/10), został skazany za umyślne przestępstwo podobne do przypisanych mu w niniejszej sprawie, kwalifikowane z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 13 sierpnia 2010 r. do dnia 12 grudnia 2011 r.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 800-801; dane o karalności k. 815-818; odpisy wyroków wraz z informacjami o okresach odbycia kar k. 412-419, 420-422, 423-425/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego M. S. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów oraz w toku postępowania, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że M. S. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia zachowania i psychiczne spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, manifestujące się zespołem uzależnienia od substancji psychoaktywnych i zaburzeniami osobowości. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie M. S. znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych czy jakościowych zaburzeń świadomości, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i pozwala mu na przewidywanie konsekwencji zachowań, jakie są przedmiotem niniejszej sprawy. W odniesieniu do zarzucanych mu czynów oskarżony M. S. nie miał

zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

Z kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień wynika, że oskarżony M. S. wykazuje uzależnienie od opiatów oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania związane z przyjmowaniem opiatów, w związku z czym wskazane jest podjęcie przez niego terapii.

/Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 438-440; kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 427-437/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego P. K. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów oraz w toku postępowania, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że P. K. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru oraz w wywiadzie uzależnienie od środków narkotycznych. Brak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie P. K. znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w dolnych granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, które są przedmiotem niniejszej sprawy. W odniesieniu do zarzucanych mu czynów oskarżony P. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

Z kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień wynika, że oskarżony P. K. wykazuje zespół uzależnienia od substancji odurzających – uzależnienia mieszanego z przewagą uzależnienia od opiatów oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania związane z przyjmowaniem różnych substancji odurzających, w związku z czym wskazane jest podjęcie przez niego terapii.

/Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 330-332; kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 455-466/

Oskarżony M. S., przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego (k. 91v.-92), przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wówczas czynu opisanego później w punkcie IV aktu oskarżenia. W tym zakresie wyjaśnił, że przechodził koło drukarni na ul. (...), zobaczył rower R. koloru białego przypięty linką do stojaka na rowery, obciął linkę i odjechał rowerem. Dodał, że rower ten zaraz po kradzieży sprzedał w okolicach rynku we W. za kwotę około 100 zł nieznanemu mężczyźnie. Oskarżony wyjaśnił wówczas również na okoliczności dotyczące innego zarzutu, który nie został ostatecznie objęty aktem oskarżenia złożonym w niniejszej sprawie. Wskazał, że rowery kradł, żeby mieć dodatkowe pieniądze, nie planował wcześniej kradzieży rowerów i wybierał je przypadkowo. Analogiczne wyjaśnienia oskarżony M. S. złożył w trakcie drugiego przesłuchania (k. 109-110), zaś w trakcie trzeciego przesłuchania (k. 113) i przesłuchania przed Sądem w toku posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania (k. 120) podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia i nie podał żadnych nowych okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie kolejnego przesłuchania (k. 162) oskarżony M. S. przyznał się do popełnienia czynu opisanego później w punkcie III aktu oskarżenia. Wyjaśnił, że w dniu 02 września 2014 r. będąc w pobliżu ul. (...) w okolicy szkoły zauważył przypięty do stojaka linką zabezpieczającą rower koloru czarnego. Wskazał, że usiadł na pobliskim murku, a kiedy zorientował się, że nikt nie idzie i go nie obserwuje, odciął linkę za pomocą posiadanych nożyc i zabrał rower, po czym pojechał nim na rynek na P. i i sprzedał na tym rynku, za co otrzymał 150 zł.

Podczas kolejnego przesłuchania (k. 327) oskarżony M. S. po postawieniu mu zarzutów opisanych później w punktach I i II aktu oskarżenia nie złożył oświadczenia, czy przyznaje się do popełnienia tych czynów i odmówił składania wyjaśnień. W trakcie ostatniego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 533), po przedstawieniu mu już wszystkich zarzutów, oskarżony podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia i przyznał się do popełnienia

czynów objętych następnie zarzutami z punktów III i IV aktu oskarżenia, natomiast odnośnie pozostałych dwóch zarzutów, objętych następnie punktami I i II aktu oskarżenia, odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany na rozprawie (k. 801-802) oskarżony M. S. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i stwierdził, że w zakresie tych czynów, które popełnił wspólnie z P. K., było tak, jak wyjaśnił ten ostatni. Przyznał się również do popełnienia tych czynów, które zostały mu zarzucone jako popełnione tylko przez niego. Podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia z tym zastrzeżeniem, że przyznaje się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Dodał, że mniej więcej pamięta sklep, o którym była mowa w wyjaśnieniach P. K., jest on w okolicy rynku i rowery zostały tam sprzedane.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 91v.-92, 109-110, 113, 120, 162, 327, 533, 801-802/

Oskarżony P. K. przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego (k. 305) przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Odnośnie czynu zarzucanego mu później w punkcie VI aktu oskarżenia wyjaśnił, że wspólnie z R. W. ukradli rowery z (...) w G. przy Al. (...), były to przypięte do stojaka za pomocą linek dwa rowery marki R. (...) i K., R. W. za pomocą nożyc przeciął linki zabezpieczające te rowery, następnie on wsiadł na jeden rower, R. W. na drugi i odjechali. Co do czynu zarzucanego mu później w punkcie III aktu oskarżenia P. K. wyjaśnił, że kradzieży z R. W. dokonali również przy (...) w G. przy ul. (...), gdzie wspólnie ukradli rower marki G., R. W. za pomocą posiadanych nożyc przeciął linkę, którą rower ten był przypięty, a on wsiadł na rower i odjechał. W zakresie czynu zarzucanego mu później w punkcie IV aktu oskarżenia P. K. wskazał, że również z R. W. ukradli rowery spod (...) Centrum (...) w G., były to rowery marki S. i G., były one przypięte linkami, które R. W. przeciął za pomocą nożyc, które miał przy sobie. Co do czynu zarzucanego mu później w punkcie V aktu oskarżenia P. K. wyjaśnił, że kradli również rowery spod Liceum Ogólnokształcącego przy ul. (...), tam ukradli jeden rower marki U. (...), który również był przypięty, R. W. odciął za pomocą nożyc linkę zabezpieczającą, a on wsiadł i odjechał tym rowerem. Odnośnie czynów zarzucanych mu później w punktach I i II aktu oskarżenia P. K. wyjaśnił, że kradł rowery również z M. S. z ul. (...) w okolicach (...) Liceum Ogólnokształcącego w G. oraz z nowego osiedla przy ul. (...). Wskazał, że z okolicy wskazanego Liceum wraz z M. S. ukradli rower marki F., który był przypięty, M. S. odciął linkę zabezpieczającą za pomocą nożyc, które miał przy sobie, a on nim pojechał. Co do kradzieży roweru z osiedla oskarżony stwierdził, że wspólnie z M. S. ukradli dwa rowery marki A. i O., które były przypięte do stojaka, M. S. odciął linki zabezpieczające za pomocą nożyc, które miał przy sobie, a następnie odjechali tymi rowerami, on na jednym, zaś M. S. na drugim. Oskarżony dodał, że wszystkie ukradzione rowery tego samego bądź następnego dnia sprzedawali w sklepie (...) za 5 zł” przy ul. (...) w G. za kwoty od 50 zł do 170 zł w zależności od roweru, zaś pieniądze uzyskane ze sprzedaży przeznaczali na użytek własny.

Podczas drugiego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 528) oskarżony P. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia i oświadczył, że nie chce składać dodatkowych wyjaśnień.

Na rozprawie (k. 801) oskarżony P. K. ponownie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia i odmówił składania dalszych wyjaśnień.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 305, 528, 801/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżeni M. S. i P. K. dopuścili się popełnienia wszystkich czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia, aczkolwiek konieczne było doprecyzowanie opisów niektórych z tych czynów w taki sposób, aby prawidłowo określały one okoliczności popełnienia tych czynów, a także w zakresie działania przez oskarżonych w ramach powrotu do przestępstwa.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności Sąd miał na uwadze zeznania świadków będących pokrzywdzonymi poszczególnymi czynami, których

popelnienie przypisano oskarżonym, bądź też osobami, które używały rowerów pokrzywdzonych w tych dniach, w których doszło do kradzieży tych rowerów. Na podstawie zeznań tych świadków Sąd ustalał w szczególności rodzaj i wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży oraz miejsce i czas popelnienia tych kradzieży. Zeznania pokrzywdzonych oraz wspomnianych wyżej osób używających rowerów jako jasne, logiczne i korespondujące z innymi dowodami Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zeznania pozostałych świadków miały drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, aczkolwiek również w ich przypadku Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności, były bowiem jasne, logiczne i współgrały z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wziął pod uwagę również dowody dokumentarne, albowiem nie budziły one wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie i należało je uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy. Znaczenie poszczególnych z nich, w szczególności dokumentów związanych z przedmiotami poszczególnych kradzieży oraz dokumentów związanych z zabezpieczonymi zapisami monitoringu, zostanie wskazane w dalszej części uzasadnienia. W tym miejscu natomiast wskazać należy, iż szereg dowodów dokumentarnych, w szczególności takich jak protokoły zatrzymania rzeczy czy protokoły zatrzymania i przeszukania osób nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem przede wszystkim obrazowały przebieg czynności procesowych podjętych w toku postępowania i nie zawierały w swojej treści informacji istotnych dla oceny zasadności zarzutów postawionych oskarżonym.

Sąd swoje ustalenia opierał także na wyjaśnieniach oskarżonych M. S. i P. K., które uznał za wiarygodne, a to dlatego, że były one jasne, logiczne, konsekwentne oraz przede wszystkim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Podobnie należy ocenić wyjaśnienia oskarżonego R. W., aczkolwiek należy zauważyć, że oskarżony ten poza przyznaniem się do popelnienia zarzucanych mu czynów, co koresponduje z innymi dowodami, w tym przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonego P. K., skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, w związku z czym jego wyjaśnienia nie mogły prowadzić do dokonania jakichkolwiek szczegółowych ustaleń faktycznych w zakresie poszczególnych czynów.

Przechodząc do bardziej szczegółowego omówienia dowodów w pierwszej kolejności należy odnieść się do zeznań pokrzywdzonych oraz osób, które korzystały za zgodą pokrzywdzonych z rowerów należących do tych ostatnich w dniach, w których doszło do kradzieży przypisanych oskarżonym. Jak już wyżej wskazano, dowody te znalazły swoje uzupełnienie w dowodach dokumentarnych, w niektórych przypadkach w postaci protokołów oględzin zapisów monitoringu, w innych w postaci dokumentów dotyczących transakcji kupna skradzionych rowerów i uiszczonej za nie ceny. Co więcej, zeznania pokrzywdzonych korespondują również z wyjaśnieniami oskarżonych w tym zakresie, w których oskarżeni podali szczegóły dotyczące dokonania poszczególnych kradzieży. W ocenie Sądu zeznania wszystkich świadków należących do omawianej grupy należało uznać za wiarygodne, albowiem były one jasne, logiczne, znajdowały uzupełnienie w innych dowodach, a nie zostały ujawnione żadne dowody, które mogłyby prowadzić do podważenia wiarygodności zeznań tych świadków. Żadna ze stron nie podważała w szczególności wartości skradzionego mienia określonej przez pokrzywdzonych, którzy starali się w tym zakresie uwzględnić zarówno wiek rowerów, jak i stopień ich zużycia, tak by w pełni obiektywnie wskazać ich rzeczywistą wartość, niekiedy popierając swoje twierdzenia w tym zakresie odpowiednimi dokumentami dotyczącymi zakupu rowerów. Ponadto zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby osoby te miały interes w celowym podawaniu okoliczności niezgodnych ze stanem rzeczywistym, skoro w świetle całokształtu materiału dowodowego okoliczność dokonania kradzieży poszczególnych rowerów nie budziła najmniejszych wątpliwości.

Przy uwzględnieniu powyższych uwag Sąd swoje ustalenia faktyczne opierał w szczególności na wiarygodnych zeznaniach świadków: S. S. i Z. J. odnośnie czynów zarzucanych oskarżonym M. S. i P. K. w punktach I aktu oskarżenia, B. M. (1) odnośnie czynów zarzucanych oskarżonym M. S. i P. K. w punktach II aktu oskarżenia, J. W. i A. W. odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. w punkcie III aktu oskarżenia, P. S. (1) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu M. S. w punkcie IV aktu oskarżenia, P. B. odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu P. K. w punkcie III aktu oskarżenia, K. P. (1), O. J. i B. D. odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu P. K. w punkcie IV aktu oskarżenia,

E. P. i K. P. (2) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu P. K. w punkcie V aktu oskarżenia oraz R. B. i Ł. J. odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu P. K. w punkcie VI aktu oskarżenia.

W tym miejscu podkreślenia wymaga jednak, iż zeznania wymienionych wyżej świadków nie miały w większości znaczenia dla ustalenia sprawcy kradzieży rowerów. Wynikało to z tej okoliczności, iż w istocie we wszystkich przypadkach kradzieże nastąpiły pod nieobecność właścicieli lub użytkowników rowerów (jedynie świadek P. B. zeznał, że widział dwie podejrzane osoby kręcące się nieopodal pozostawionego przez niego roweru, jednak nie podał w tym zakresie żadnych bardziej konkretnych szczegółów), a jednocześnie we wszystkich przypadkach nie zostali ustaleni żadni świadkowie kradzieży. Okoliczność taka jest zresztą logiczna i znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, albowiem oskarżeni starali się dokonywać przypisanych im czynów w taki sposób, aby nie zostały one ujawnione przez inne osoby, w szczególności osoby, które mogłyby być zainteresowane podjęciem interwencji wobec sprawców kradzieży, a więc pokrzywdzonych, osób z nimi związanych czy pracowników ochrony. To, iż we wszystkich przypadkach kradzieże te okazały się skuteczne nawet pomimo tego, że ich popełnienie następowało w miejscach publicznych, wynika zdaniem Sądu właśnie z przyjętego przez oskarżonych sposobu działania, tj. podejmowania wszystkich czynności w szybki, skuteczny i niezwracający uwagi sposób. Okoliczność taka wynika z wyjaśnień oskarżonych M. S. i P. K., a w niektórych przypadkach potwierdzenie znajduje także w zabezpieczonych zapisach monitoringu.

Od wskazanej wyżej zasady braku znaczenia zeznań świadków dla ustalenia sprawcy przestępstwa kradzieży wyjątek zaistniał w pewnym zakresie jedynie w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu P. K. w punkcie VI aktu oskarżenia, popełnionego na szkodę R. B. i Ł. J.. W tym zakresie dodatkowo zostali bowiem przesłuchani świadkowie B. G., który kupił rower ukradziony przez oskarżonych P. K. i R. W. w sklepie komisowym, oraz właściciel tego sklepu (...). Z zeznań tego pierwszego, korespondujących z zeznaniami pokrzywdzonych oraz z zeznaniami P. W., wynika, że gdy za pośrednictwem Internetu zorientował się on, iż kupiony przez niego rower pochodzi z kradzieży, udało mu się skontaktować z pokrzywdzonym Ł. J., co z jednej strony doprowadziło do zabezpieczenia i odzyskania przez pokrzywdzonego skradzionego roweru, z drugiej zaś do ustalenia, iż rower ten wcześniej sprzedał w sklepie komisowym oskarżony P. K., co pośrednio doprowadziło do ustalenia, iż to on był sprawcą kradzieży tego roweru. Tych ostatnich kwestii, jak również kwestii sprzedaży przez P. K., a także R. W. innych rowerów, dotyczyły zeznania świadka P. W.. W ocenie Sądu zeznania świadka B. G. jako jasne, logiczne i współgrające z innymi dowodami należy uznać za wiarygodne. Podobnie należy ocenić zeznania świadka P. W. w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zaś mogące budzić pewne wątpliwości zeznania tego świadka złożone w kwestii jego świadomości co do pochodzenia rowerów sprzedawanych mu przez oskarżonych nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż z zeznaniami wskazanymi w poprzednim akapicie świadków korespondują dowody dokumentarne w postaci protokołów zatrzymania rzeczy – roweru od B. G. (k. 199-201), pokwitowania odbioru tego roweru przez Ł. J. (k. 207), protokołu przeszukania pomieszczeń komisju (k. 208-209), protokołu zatrzymania rzeczy – umów kupna-sprzedaży (k. 210-212) oraz samych zatrzymanych umów kupna-sprzedaży (k. 213-223). Warto zauważyć, że wśród tych ostatnich umów znajdują się umowy, w ramach których oskarżony P. K. sprzedał P. W. rowery pochodzące z kradzieży popełnionych na szkodę K. P. (1) (k. 220), E. P. (k. 483) i R. B. (k. 186), co koresponduje z wyjaśnieniami P. K., iż skradzione rowery sprzedawał właśnie w tym sklepie. W przeciwieństwie jednak do roweru skradzionego Ł. J. tych pozostałych rowerów nie udało się zabezpieczyć i zwrócić pokrzywdzonym, albowiem w międzyczasie zostały one sprzedane innym, nieustalonym osobom.

Wskazać należy również, iż w przypadku niektórych czynów opisanych w akcie oskarżenia (czyny zarzucane oskarżonemu M. S. w punktach III i IV aktu oskarżenia oraz czyny zarzucane oskarżonemu P. K. w punktach V i VI aktu oskarżenia) w toku postępowania zostały zabezpieczone zapisy monitoringu (protokoły zatrzymania rzeczy odpowiednio k. 151-153, 9-11, 490-492, 255-257), jednakże z dowodów dokumentarnych w postaci protokołów ich oględzin wraz z fotogramami (k. 15-19, 255-257) bądź z zeznań świadków, w tym pokrzywdzonych, którzy zapoznali się z przedmiotowymi zapisami, wynika, że zabezpieczone zapisy z uwagi ich jakość nie pozwalały same w sobie na ustalenie dokładnego wizerunku sprawcy bądź sprawców. Wobec jednoznacznego przyznania się oskarżonych do

popelnienia wszystkich zarzucanych im czynów okoliczność ta nie ma jednak kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały zeznania świadka R. O., funkcjonariusza Policji, który uczestniczył w czynności zatrzymania oskarżonego M. S.. Świadek ten zeznał, że w trakcie czynności rozpytania M. S. przyznał się do dokonania kradzieży sześciu rowerów, jednak z zeznań tych nie wynika, jakie dokładnie były to kradzieże i przede wszystkim czy były to kradzieże objęte aktem oskarżenia złożonym w niniejszej sprawie (wskazać należy, iż Sąd z urzędu posiada informację, iż równolegle toczy się wobec M. S. odrębne postępowanie dotyczące czynów polegających na kradzieży rowerów, co znajduje również potwierdzenie w zarzutach, które były początkowo stawiane temu oskarżonemu w niniejszej sprawie). Okoliczność ta, wobec jednoznacznego przyznania się przez oskarżonego M. S. do popelnienia wszystkich czynów zarzucanych mu w niniejszej sprawie, nie ma jednak istotnego znaczenia i jako taka nie wymagała dodatkowego wyjaśnienia poprzez ponowne przesłuchanie wspomnianego świadka.

Żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania świadka P. L. (k. 95v.), kolegi oskarżonego M. S., który zeznał na okoliczności dotyczące miejsca pobytu tego oskarżonego.

Co do pozostałych dowodów dokumentarnych, wskazać należy na dokumenty przedłożone przez pokrzywdzonych S. S. (k. 263-266), B. M. (1) (k. 174-176), J. W. (k. 146-147), P. S. (1) (k. 5-7), P. B. (k. 281-282), E. P. (k. 484) i R. B. (k. 188-189), które potwierdzały bądź cechy, w tym wyglądu, bądź też wartość skradzionego im mienia w postaci rowerów.

Z kolei dowody w postaci protokołów zatrzymania i przeszukania osób oskarżonych M. S. i P. K. (k. 24, 26-27, 227, 231-232) dokumentowały podjęte w toku postępowania czynności i nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy jedynie zaznaczyć, że przy oskarżonych w trakcie ich przeszukania nie ujawniono narzędzi mogących służyć do dokonywania kradzieży rowerów oraz przedmiotów pochodzących z przestępstw, w szczególności z przestępstw, których popelnienie przypisano oskarżonym w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu w żaden sposób nie podważa to jednak ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zauważyć bowiem należy, iż czynności te zostały przeprowadzone wobec oskarżonych dopiero w dniach odpowiednio 25 września 2014 r. i 24 września 2014 r., po upływie pewnego czasu od popelnienia przestępstw przez oskarżonych, i w tym czasie mieli oni możliwość odsprzedania skradzionych rowerów, co zresztą w świetle wyjaśnień oskarżonych oraz po części innych wymienionych już dowodów następowało w krótkim czasie po dokonaniu poszczególnych kradzieży, jak również pozbycia się narzędzi, które służyły im do popelnienia przestępstw. Przy czym w tej ostatniej kwestii z wyjaśnień oskarżonego P. K. wynika, że narzędziami takimi posługiwali się w trakcie kradzieży pozostali oskarżeni, tj. M. S. i R. W., warto natomiast zauważyć, że przy tym ostatnim podczas zatrzymania ujawniono narzędzie w postaci cęgów.

W świetle powyższych rozważań podstawowym dowodem, na podstawie którego Sąd dokonał ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym osób, które dopuściły się popelnienia wszystkich czynów zarzucanych oskarżonym w niniejszym postępowaniu, są wyjaśnienia samych oskarżonych M. S. i P. K., które, jak już wyżej wskazano, Sąd uznał za wiarygodne.

Jeżeli chodzi o wyjaśnienia oskarżonego M. S. wskazać należy (pomijając tę ich część, która dotyczyła czynów nieobjętych aktem oskarżenia złożonym w niniejszej sprawie), iż oskarżony ten ostatecznie przyznał się do popelnienia wszystkich czterech zarzucanych mu czynów. Od początku i konsekwentnie przyznawał się do popelnienia czynów opisanych w punktach III i IV aktu oskarżenia, podając przy tym okoliczności ich popelnienia w sposób korespondujący z innymi, omówionymi już dowodami. M. S. wskazał przy tym, że rowery ukradzione w ramach tych czynów następnie sprzedał na rynkach nieustalonym osobom. Natomiast odnośnie czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia M. S. początkowo, na etapie postępowania przygotowawczego, nie złożył oświadczenia, czy przyznaje się do popelnienia tych czynów i w tym zakresie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Jednakże na rozprawie oskarżony przyznał się w sposób jednoznaczny także do popelnienia tych dwóch czynów, wskazując przy tym, że popelnił je wspólnie z P. K., zaś ich popelnienie nastąpiło w taki sposób, jak wyjaśnił ten ostatni. W

konsekwencji wyjaśnienia oskarżonego M. S. jako jasne, logiczne i korespondujące z innymi dowodami należy uznać za w pełni wiarygodne.

Z kolei oskarżony P. K. konsekwentnie przyznawał się do popełnienia wszystkich sześciu zarzucanych mu w niniejszej sprawie czynów. W trakcie pierwszego przesłuchania szczegółowo podał okoliczności ich popełnienia, zaś następnie podtrzymywał swoje wyjaśnienia w tych kwestiach. Oskarżony ten opisując poszczególne kradzieże uczynił to w sposób w pełni korespondujący z innymi dowodami, co przy uwzględnieniu, że jego wyjaśnienia są jasne i konsekwentne, nakazuje uznanie ich za wiarygodne. P. K. jednoznacznie wskazał przy tym, że dwóch pierwszych z zarzucanych mu czynów dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., co znalazło ostatecznie potwierdzenie także w wyjaśnieniach tego ostatniego złożonych na rozprawie, zaś pozostałych czterech czynów działając wspólnie i w porozumieniu z R. W.. Ten ostatni wprawdzie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, jednak jednocześnie przyznał się do popełnienia tych czynów, a tym samym nie zaprzeczył wyjaśnieniom P. K.. Omawiany oskarżony wyjaśnił ponadto, że ukradzione rowery tego samego bądź następnego dnia sprzedawali w sklepie (...) za 5 zł” przy ul. (...) w G., co znalazło potwierdzenie w omówionych już dowodach, zaś pieniądze uzyskane ze sprzedaży przeznaczali na użytek własny. W ocenie Sądu ze wskazanych względów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. K..

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, aczkolwiek, jak już wyżej zasygnalizowano, dokonał w pewnym zakresie modyfikacji opisów czynów. I tak w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia należało stwierdzić, iż oskarżony popełniając ten czyn działał na szkodę B. M. (1), nie zaś jak błędnie zapisano w zarzucie M., i dodatkowo wyeliminować stwierdzenie, iż czyn ten został popełniony również na szkodę małoletniego I. M., skoro w świetle zebranych dowodów właścicielem roweru był B. M. (1). Z tych samych względów w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia należało stwierdzić, że oskarżony działał na szkodę J. W., nie zaś również na szkodę małoletniego A. W.. Ponadto

w przypadku wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów z opisu tych czynów w zakresie działania przez oskarżonego M. S. w warunkach powrotu do przestępstwa Sąd wyeliminował stwierdzenie, iż oskarżony był uprzednio karany m. in. za czyn kwalifikowany z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albowiem nie wynika to z odpisu stosownego wyroku.

Z kolei uznając na podstawie opisanego wyżej materiału dowodowego oskarżonego P. K. za winnego popełnienia wszystkich czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia Sąd odmiennie ustalił w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia, ze wskazanych w poprzednim akapicie względów, iż oskarżony działał na szkodę B. M. (1). W przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia w zakresie dotyczącym kradzieży roweru marki G. Sąd odmiennie ustalił, iż oskarżony działał na szkodę jedynie B. D., nie zaś B. D. i O. J., albowiem z dowodów wynika, że właścicielem skradzionego roweru był jedynie B. D., zaś O. J. rower ten jedynie od właściciela użyczyła w dniu kradzieży. Natomiast w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VI aktu oskarżenia w zakresie dotyczącym kradzieży dokonanej na szkodę R. B. Sąd doprecyzował, iż przedmiotem kradzieży był rower marki (...), co nie zostało uczynione w zarzucie. Także w przypadku oskarżonego P. K. Sąd w zakresie opisu działania przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa w przypadku wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów odmiennie ustalił, iż wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 610/06, którym oskarżony został uprzednio skazany, zapadł w dniu 29 października 2008 r., nie zaś jak wskazano w zarzutach w dniu 29 października 2006 r., co wynika z odpisu przedmiotowego wyroku.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonym M. S. i P. K. winy w przypadku wszystkich przypisanych im czynów.

W toku postępowania ujawniły się wprawdzie wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego M. S., w związku z czym dopuszczony został dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili jednak, że M. S. nie jest chory psychicznie ani upośledzony

umyślowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia zachowania i psychiczne spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, manifestujące się zespołem uzależnienia od substancji psychoaktywnych (co znajduje potwierdzenie we wnioskach kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień, w świetle których oskarżony M. S. wykazuje uzależnienie od opiatów oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania związane z przyjmowaniem opiatów) i zaburzeniami osobowości, brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie M. S. znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych czy jakościowych zaburzeń świadomości, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w granicach normy i pozwala mu na przewidywanie konsekwencji zachowań, jakie są przedmiotem niniejszej sprawy. W konsekwencji należy uznać, iż w odniesieniu do przypisanych mu czynów oskarżony M. S. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

Podobnie wątpliwości odnośnie poczytalności ujawniły się w toku postępowania względem oskarżonego P. K., w związku z czym dopuszczony został dowód z opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej również tego oskarżonego. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że P. K. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umyślowo. Rozpoznali wprawdzie u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru oraz w wywiadzie uzależnienie od środków narkotycznych (także w jego przypadku rozpoznanie to znajduje potwierdzenie w kwestionariuszu zebrania informacji o oskarżonym sporządzonym przez specjalistę terapii uzależnień, który rozpoznał u oskarżonego zespół uzależnienia od substancji odurzających – uzależnienia mieszanego z przewagą uzależnienia od opiatów oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania związane z przyjmowaniem różnych substancji odurzających), brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie P. K. znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, zaś jego sprawność intelektualna kształtuje się w dolnych granicach normy i jest dostateczna do przewidywania skutków swoich działań, które są przedmiotem niniejszej sprawy. W konsekwencji także w tym przypadku należy uznać, iż w odniesieniu do przypisanych mu czynów oskarżony P. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, tak więc warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

Zdaniem Sądu wskazane wyżej opinie sądowo-psychiatryczne dotyczące obu oskarżonych należy uznać za pełnowartościowy materiał dowodowy i brak podstaw do kwestionowania zawartych w nich wniosków, są one bowiem jasne, zupełne, należycie uzasadnione, zostały przy tym sporządzone przez osoby dysponujące stosowną wiedzą specjalną. Podobnie należy ocenić dowody w postaci kwestionariuszy zebrania informacji o obu oskarżonych przez specjalistów terapii uzależnień.

W tej sytuacji należało uznać, że oskarżeni M. S. i P. K. jako osoby dorosłe i w pełni poczytalne z pewnością zdawali sobie sprawę z charakteru popełnionych przez nich czynów i mieli możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowych czynów, które stanowią powszechnie popełniane przestępstwa przeciwko mieniu, wskazuje na to, iż oskarżeni bez wątplenia zdawali sobie również sprawę z ich karalności, albowiem jest to wiedza powszechnie dostępna, zaś oskarżeni byli już wcześniej karani za podobne przestępstwa przeciwko mieniu. W ocenie Sądu oskarżeni M. S. i P. K. dopuścili się popełnienia wszystkich przypisanych im czynów działając umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego. Należy uznać, że oskarżeni chcieli dokonać zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia opisanego w przypisanych im czynach, tj. rowerów. To, iż oskarżeni dokonali we wszystkich przypadkach zaboru cudzego mienia w celu jego przywłaszczenia wynika w szczególności z ustalonej i przyznanej przez samych oskarżonych okoliczności, iż skradzione mienie sprzedawali w celu uzyskania środków finansowych, a więc rozporządzali nim tak, jakby byli jego właścicielami.

Sąd przychylił się do wskazanej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej wszystkich czynów przypisanych oskarżonym M. S. i P. K.. Przestępstwa opisane w akcie oskarżenia należało zakwalifikować jako występki kradzieży określone w art. 278 § 1 kk, albowiem oskarżeni dokonywali zaboru cudzego mienia w postaci rowerów w celu jego przywłaszczenia. W przypadku większości czynów (za wyjątkiem tych zarzucanych oskarżonemu M. S. w punktach III i IV aktu oskarżenia) oskarżeni działali przy tym wspólnie i w porozumieniu – bądź wzajemnie ze sobą, bądź też, w przypadku czterech czynów przypisanych oskarżonemu P. K., z trzecim z oskarżonych R. W.. Z poczynionych ustaleń wynika, iż oskarżeni w

ramach tych czynów mieli opracowany podział ról pomiędzy sobą, przy czym nawet jeżeli przy poszczególnych czynach osoby te nie wypełniały osobiście wszystkich znamion przestępstwa kradzieży, to zamiarem swoim obejmowali wypełnienie ich wszystkich. We wszystkich przypadkach wartość skradzionego mienia przekroczyła również 1/4 minimalnego wynagrodzenia, w związku z czym czyny te stanowiły właśnie występki kwalifikowane z art. 278 § 1 kk, nie zaś wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Ponadto w przypadku tych czynów, w ramach których oskarżeni dokonali kradzieży w jednym momencie dwóch rowerów (czyny zarzucane oskarżonemu M. S. w punkcie I aktu oskarżenia oraz oskarżonemu P. K. w punktach I, IV i VI aktu oskarżenia) kwalifikację prawną czynów uzupełnia art. 12 kk, albowiem w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni dopuszczając się ich działali w odniesieniu do kradzionych par rowerów w krótkich odstępach czasu, wręcz równocześnie, i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Kwalifikację prawną wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu M. S. uzupełnia art. 64 § 1 kk. Oskarżony ten działał w ramach recydywy szczególnej określonej w tym przepisie, albowiem czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 21 września 2010 r. do dnia 21 marca 2014 r. w całości kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 lutego 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1409/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 466/11, za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 278 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Podobieństwo tych przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 kk wynika z okoliczności, iż są to przestępstwa należące do tego samego rodzaju, tj. przestępstwa przeciwko mieniu, a ponadto wszystkie zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tym samym zachodzą w stosunku do czynów przypisanych oskarżonemu M. S. w niniejszej sprawie wszystkie warunki określone w art. 64 § 1 kk.

Podobnie jest w przypadku oskarżonego P. K.. Oskarżony ten czynów przypisanych mu w niniejszej sprawie dopuścił się bowiem przed upływem pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 13 sierpnia 2010 r. do dnia 12 grudnia 2011 r. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 29 października 2008 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 610/06 (objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 23 grudnia 2010 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 368/10), za umyślne przestępstwo podobne do przestępstw przypisanych mu w niniejszej sprawie, kwalifikowane z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Także w tym przypadku podobieństwo przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 kk wynika z okoliczności, iż są to przestępstwa należące do tego samego rodzaju, tj. przestępstwa przeciwko mieniu, a ponadto wszystkie zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tym samym również w przypadku wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu P. K. w niniejszej sprawie spełnione są wszystkie przesłanki do uzupełnienia kwalifikacji prawnej tych czynów o art. 64 § 1 kk.

Ponadto w ocenie Sądu należy uznać, iż zarówno oskarżony M. S., jak i oskarżony P. K. dopuścili się popełnienia wszystkich przypisanych im czynów w ramach określonych w art. 91 § 1 kk ciągów przestępstw. Oskarżeni popełnili bowiem przedmiotowe czyny w krótkich odstępach czasu (w przypadku M. S. łącznie na przestrzeni 10 dni, w przypadku P. K. łącznie na przestrzeni nieco ponad 3 tygodni), w podobny, wręcz identyczny sposób, i wszystkie przedmiotowe czyny wyczerpują znamiona tych samych przepisów ustawy karnej, tj. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (to, iż część czynów dodatkowo uwzględnia w kwalifikacji prawnej art. 12 kk nie stanowi przeszkody do zastosowania instytucji ciągu przestępstw). Skutkowało to wymierzeniem obu oskarżonym za wszystkie przypisane im przestępstwa po jednej karze.

Uznając oskarżonego M. S. za winnego popełnienia opisanych wyżej czterech przestępstw Sąd wymierzył oskarżonemu przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 278 § 1 kk karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś uznając oskarżonego P. K. za winnego popełnienia opisanych wyżej sześciu przestępstw Sąd wymierzył Sąd wymierzył oskarżonemu przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 278 § 1 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia

wolności. Zdaniem Sądu kary w takiej właśnie wysokości są odpowiednie i stosowne do treści art. 53 § 1 kk ich rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonych i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kar wymierzonych obu oskarżonym Sąd uwzględnił przede wszystkim to, iż orzeczone w tym zakresie kary dotyczą w istocie szeregu przestępstw, co zgodnie z treścią art. 91 § 1 kk pozwalało na wymierzenie kar do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, ale z drugiej strony przemawia także za wymierzeniem kar w wysokości znacznie przekraczającej dolną granicę ustawowego zagrożenia, zwłaszcza w odniesieniu do oskarżonego P. K., który przypisano popełnienie sześciu przestępstw. Okolicznością obciążającą dotyczącą obu oskarżonych jest również ich uprzednia karalność, w przypadku oskarżonego P. K. wielokrotna. Wskazać należy również, iż oskarżeni nie podjęli w istocie żadnych działań mających na celu naprawienie szkód wyrządzonych poszczególnymi czynami, pomimo upływu pewnego czasu od ich popełnienia.

Jako okoliczności łagodzące przy określaniu sądowego wymiaru kar orzeczonych wobec obu oskarżonych Sąd uwzględnił fakt, iż wartość przedmiotu wszystkich przestępstw, tj. skradzionych rowerów, nie była wysoka, co wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym. Przede wszystkim jednak okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonych do winy w zakresie obejmującym wszystkie zarzucane im czyny.

Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 278 § 1 kk, przy uwzględnieniu treści art. 91 § 1 kk i art. 64 § 1 kk, za czyny przypisane oskarżonym M. S. i P. K. Sąd mógł wymierzyć kary od 3 miesięcy do nawet 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tej sytuacji orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności nie mogą zostać uznane za nadmiernie surowe, zwłaszcza wobec wskazanych wyżej okoliczności obciążających, uwzględnionych przy określaniu sądowego wymiaru kar, są one bowiem wciąż odległe od górnej granicy możliwych do wymierzenia kar i zdecydowanie bliższe dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Należy przy tym zaznaczyć, iż z uwagi na większe natężenie wskazanych wyżej okoliczności obciążających w ocenie Sądu surowszą karę należało wymierzyć oskarżonemu P. K.. Z kolei z uwagi na istotną wagę wspomnianych wyżej okoliczności łagodzących zdaniem Sądu obu oskarżonym należało wymierzyć kary pozbawienia wolności znacznie łagodniejsze od tych zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego.

Wskazać należy również, iż oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką z popełnionych przestępstw osiągnęli, a tym samym, stosownie do treści art. 33 § 2 kk, teoretycznie możliwe było wymierzenie oskarżonym obok kar pozbawienia wolności także kar grzywny. Sąd miał jednak na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonych, a w perspektywie, z uwagi na treść wydanego orzeczenia, również to, iż mogą oni odbywać kary bezwzględne pozbawienia wolności. Sytuacja ta przemawia za uznaniem, iż oskarżeni i tak nie uiszciliby grzywien i nie można byłoby ich ściągnąć w drodze egzekucji, co z uwagi na treść art. 58 § 2 kk nakazywało odstąpienie od orzekania wobec oskarżonych kar grzywny. Przemawia za tym również nałożenie na obu oskarżonych obowiązku naprawienia szkód spowodowanych popełnionymi przez nich przestępstwami, i tak znacząco obciążające ich pod względem finansowym.

Sąd, po analizie przesłanek zawartych w art. 69 § 1 i § 2 kk doszedł do wniosku, iż brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wymierzonych oskarżonym M. S. i P. K. kar pozbawienia wolności. W tej kwestii Sąd w szczególności miał na uwadze dotychczasowy tryb życia oskarżonych i ich uprzednią karalność za przestępstwa podobne, w przypadku oskarżonego P. K. wielokrotną. Oskarżeni działali przy tym w warunkach recydywy szczególnej określonej w art. 64 § 1 kk, zaś znaczna liczba przypisanych im w niniejszej sprawie czynów, których popełnienia oskarżeni dopuścili się w krótkim czasie (zwłaszcza w przypadku oskarżonego M. S.) od odbycia kar pozbawienia wolności za poprzednio przypisane im, podobne czyny, przemawia przeciwko zastosowaniu wobec nich omawianego środka probacyjnego. Wspomniane okoliczności oznaczają bowiem, iż wymierzone uprzednio obu oskarżonym kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, pomimo ich surowości, nie spełniły stawianych przed karą celów, w tym wychowawczych względem oskarżonych, i okazały się nieskuteczne, skoro oskarżeni powrócili na drogę przestępstwa, przy czym ich powrót do przestępstwa nie miał charakteru działania jednorazowego, lecz charakter wielu czynów przestępczych. Zdaniem Sądu świadczy to jednoznacznie o negatywnej prognozie kryminologicznej

względem oskarżonych M. S. i P. K., w związku z czym w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zastosowania wobec tych oskarżonych środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych M. S. i P. K. obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych poszczególnymi, przypisanym im przestępstwami. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pokrzywdzeni na skutek działania oskarżonych ponieśli szkody majątkowe w kwotach równych wartości skradzionych im rowerów. Sąd uwzględnił przy tym, że pokrzywdzony Ł. J. odzyskał skradziony rower, a tym samym szkoda po jego stronie przestała być aktualna i nie było podstaw do nałożenia na oskarżonego P. K. omawianego obowiązku wobec tego pokrzywdzonego. W przypadku czynów, które zostały przez oskarżonych popełnione wspólnie i w porozumieniu (ewentualnie przez oskarżonego P. K. wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. W.) Sąd omawiany obowiązek nałożył na oskarżonych w równych częściach ułamkowych.

I tak Sąd orzekł wobec oskarżonego M. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwoty 250,00 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego Z. J. kwoty 100,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie II części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. M. (1) kwoty 600,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie III części wstępnej wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 1.300,00 zł oraz obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie IV części wstępnej wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. (1) kwoty 700,00 zł.

Wobec oskarżonego P. K. Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie V części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwoty 250,00 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego Z. J. kwoty 100,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie VI części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. M. (1) kwoty 600,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie VII części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. B. kwoty 750,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie VIII części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. P. (1) kwoty 350,00 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego B. D. kwoty 400,00 zł, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie IX części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. P. kwoty 500,00 zł oraz obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie X części wstępnej wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. B. kwoty 600,00 zł.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. S. w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 25 września 2014 r. do dnia 20 kwietnia 2015 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Podobnie na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. K. w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 24 września 2014 r. do dnia 25 września 2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również o zabezpieczonych w toku postępowania dowodach rzeczowych i wobec uznania, iż przedmioty te stały się zbędne dla postępowania karnego, na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić A. K. dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu, opisany w punkcie I.1 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych (karta 564 akt sprawy), M. B. dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu, opisany w punkcie I.2 tego postanowienia, T. C. dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu, opisany w punkcie I.3 tego postanowienia, M. R. dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu, opisany w punkcie I.4 tego postanowienia, P. W. dowody rzeczowe w postaci umów kupna-sprzedaży, opisane w punktach I.5-I.7 tego postanowienia oraz oskarżonemu R. W. dowód rzeczowy w postaci bluzy, opisany w punkcie I.8 tego postanowienia.

Brak było podstaw do orzeczenia przepadku tych przedmiotów i należało je zwrócić wskazanym wyżej, uprawnionym osobom. Jedynie w odniesieniu do dowodu rzeczowego w postaci cęgów do drutu, opisanego w punkcie I.9 wskazanego wyżej postanowienia, Sąd na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego R. W. przepadek wspomnianego dowodu na rzecz Skarbu Państwa, albowiem służył on do popełnienia przestępstw.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na mocy stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adwokata H. P. oraz adwokata P. S. (2) kwoty po 1.092,24 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonemu M. S. i oskarżonemu P. K.. Ponadto na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd uznając, iż aktualna sytuacja finansowa obu wymienionych oskarżonych przemawia za przyjęciem, że wyłożenie tych kosztów byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe, zwolnił oskarżonych M. S. i P. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty. Sąd miał w tej kwestii na uwadze opisane już wyżej okoliczności, które przemawiały przeciwko wymierzeniu oskarżonym kar grzywny.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II K 1300/14

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 13.07.2015 r.

SSR Andrzej Haliński